

Csanády-versek.

UTATLAN ÚTON.

Engem már minden állomáson
Vár egy előre rendelt forspont.
Nekem már minden érkezéskor
Elbucsúztatók integetnek.

Valakik hiába szeretnek.
Valakik bár ha gyűlölnének,
Nem érnek el, akik elűznek
S tovább kell mennem minden tájról.

Nem érek rá. Valahol távol
Várnak nagy déli látomások,
Utközi csók, olcsó pálinka
Elég addig a vágyaimnak.

A vén batár döcögve ringat
Hírek, hamvak, nők, álmok, fények
Két keskeny ablakon keresztül
Eltűnnek percnyi villanásban.

De jaj ha egyszer odaérek.

KÉT ASSZONY.

Nekem anyám volt mind a két asszony,
Mind a két asszony. *Flanham*

Vágy és fogamzás volt az egyik
Szin, hir, vihar és eredendő vétek.
Engem nem ismert, csak sejtett,
titkolt, üzött és nyomorított,
Tőlem csak félt,
(Örökké fiatal volt, örökké szép volt)
Ha hóhulláskor néha jönni érzett.

Lemondás, meddőség volt a másik.
Tenger csöndesség, ködös hétközi napok,
Lelkében egyre szoptatott, becézett,
temetett és feláldozott
Csak szeretett.

Két asszony volt az anyja annak
Aki én vagyok.

A DUNA TÁJON.

Nehéz ködök gyűlnek a Duna tájon,
Alig egy tüzfény izzik át az éjen
Annál is, mégis, kevesen is fázunk,
Vajjon a mit várunk, merről jő.

Nagy álmú ősz ül még a parti fákon
Egy ágtörés ha átreszket a csenden
Amennyi gondunk újból mind felrebben
S levelenként hull egy-egy holt reménytünk.

Jöhetnek hírek, évek, reggelek
A köd csak hull napfénytelen tovább
A Duna zúg, árad, hab habra kél
Nem tisztúl, egyre vér foly, egyre vér.